

Mistrovství světa: deník Jany z Číny

V minulém čísle jsme stručně informovali o účasti Jany Hlouškové na Mistrovství světa v psaní na klávesnici počítače v Číně, kam byla vybrána reprezentovat Českou republiku. Doprovázela ji profesorka Masarykovy obchodní akademie v Jičíně ing. E. Petryšínová. Ze záznamů, které si během pobytu vedly, jsme sestavili deník popisující pestré dny pobytu v nejlidnatější zemi světa. Jana v úvodu deníčku píše: *Letos v srpnu jsem měla možnost se zúčastnit Mistrovství světa ve zpracování textu, které se konalo v Číně. Díky tomu, že jsem před dvěma roky na minulém mistrovství v Praze skončila druhá, mohla jsem reprezentovat ČR i nyní.*

Další dny viděly a společně popsaly:

1. den: 12.–13. srpna 2009

Naše výprava čítající přes osmdesát lidí z ruzyňského letiště v Praze odlétá kolem poledne letadlem Russian airlines. Asi za 2,5 hodiny přistáváme v Petrohradu a trávíme několik hodin čekáním na přípoj do Pekingu v letištní hale odpovídající časům SSSR – bez možnosti občerstvení, s jedním WC pro celou tranzitní část letiště. Lustrace před nástupem do airbusu plného Číňanů je ovšem dokonalá – jdeme až do ponožek. Let trvá nekonečně dlouho nejen kvůli 6hodinovému časovému posunu, ale hlavně proto, že Číňané celou noc chodí, baví se, křičí, omdlévají, hrají karty, uspávají děti, přenášejí zavazadla...

Konečně jsme v hotelu Royal King Plaza – což je 5hvězdičkový hotel postavený k loňským olympijským hrám. Byl moderní

Jana Hloušková před svým soutěžním vystoupením.

a s nutnou klimatizací a množstvím livrovaného personálu. Ubytování v dvoulůžkových pokojích, ale s plísní v koupelně, kde jsme na zemi našly zbytky dlouhých černých vlasů... V pokoji nejmodernější televize se čtyřmi programy, na kterých se dokola vysílají nic neříkající zprávy. Ale nás nezajímalo nic jiného než se napít a jít

spát... Čekaly nás dva dny na odpočinek a aklimatizaci. Teprve další den při obhlídce okolí hotelu zjišťujeme, že za ohradou je „ta pravá Čína“ – čínské slumy, nepořádek, hromady odpadků s množstvím Číňanů, kteří se v nich přehrabují. Jako by tu byl stále ještě konec civilizace...

2. den: 14. srpna 2009

Od rána zasedá předsednictvo Centrální rady Intersteno a probíhá porada jury v National Olympic Sports Center Hotel.

Kdo má zájem, tak se účastní nabídnutého výletu:

Capital Museum – monument velmi stručně mapující historii a kulturu Pekingu.

Da Zha Lan – obchodní třída, na které jsou nejzajímavější postranní uličky s obchůdky plnými tradičního čínského zboží, rozbitými chodníky a obchodníky snažícími se prodat doslova za každou cenu.

Silk House – exkurze, kde jsme viděli, jak z kokonu vzniká hedvábné vlákno a jaké věci dovedou Číňané z hedvábí vyrobit. Největší „bombou“ jsou prošívané deky plněné hedvábím (dnes lituji, že ji nemám).

Silk Market – obchodní dům pro turisty s tisíci obchůdky uvnitř a pro našince se zcela neobvyklým způsobem prodeje – smlouváním o cenách. My netušíme, kam až se prosmlouvat, a utrácíme nesmyslné sumy za čínské nekvalitní, ale na pohled velmi lákavé zboží. Postupně jsme si zvykali na teplý a vlhký vzduch, a hlavně na všude přítomný smog.

Zakázané město.

pokračování ze strany 6

Večer jsem šla s dalšími deseti přáteli do čínské restaurace. Obsluha nás vřele uvítala, ale anglicky bohužel nemluvila. Ochotná slečna z obsluhy mi ukázala, jak se správně drží hůlky. Na stůl přinesli zelený čaj, kolu a jejich pivo. Musím napsat, že jejich pivo nechutná jako to naše. Je sladší a spíš bych ho přirovnala k limonádě s příchutí piva. Dohromady jsme si objednali asi osm jídel a všechny postupně ochutnávali. Jedli jsme čínské nudle, jejich maso a různou zeleninu. Maso mají zvláště okořeněné – spíš na sladko a nebo až příliš ostré. Chilli papričky se v jídle objevovaly opravdu v hojném počtu.

Když se konečná cena rozpočítala mezi každého z nás, platila jsem 23 Y (juanů), což dělá na naši měnu asi 60 korun. Za šest set korun se u nás najedí tři čtyři lidi a tam deset!

3. den: 15. srpna 2009

Odpoledne se koná slavnostní zahájení 47. kongresu Intersteno a všech soutěží v Olympic Sports Center (jedna z tělocvičen). Po kulturním programu se představili zástupci všech 28 soutěžících zemí.

Olympijská vesnice zeje prázdnotou. Hřiště zarůstají travou a budovy se pomalu rozpadají. Kromě velkého stadionu (ptačího hnízda), který slouží jako turistická atrakce, se ostatní areály příliš nepoužívají. Běžní Číňané nemají na sportování čas ani peníze.

Zahajovací ceremoniál, soutěže (ale i závěrečné vyhlášení výsledků) se odehrávaly ve Sporthotelu Aoti a v přilehlé badmintonové hale. Už při registraci účastníků nastal velký zmatek. Pořadatelům chyběly visačky, takže se jen improvizovalo. Nepořádek měli i ve vstupenkách. Zahájení bylo příliš dlouhé, protože všechny proslovy se překládaly z čínštiny do angličtiny. Židle byly nepohodlné, klimatizace nefungovala. Po zahájení byla kulturní vložka v podobě ukázky bojového umění kung-fu, předvedení synchronizovaného vystoupení se stuhami a diabolem (točící se cívka, která je vyhazována pomocí provázku uvázaného mezi dvěma hůlkami).

Poté měla následovat 90minutová pauza, během níž měli organizátoři přeměnit zahajovací uspořádání sálu na soutěžní. Všem bylo zcela jasné, že to nemohou v tak krátké době stihnout. Během přestávky jsme si prošli skoro celý areál. Když jsme se vrátili, tak nás žádné překvapení nečekalo. Stolky byly na místech, ale o elektrické síti jsme si mohli nechat jenom zdát. Alespoň si každý našel své místo. Díky paní profesorce, která mi sehnala další tři židle, které se na sebe naskládaly, jsem měla relativní pohodlí. Polohovací židle by byly velký luxus. Instrukce nám odříkali ústně a notebooky jsme si pustili jen na své baterie.

4.–5. den: 16.–17. srpna 2009

Nedaleko od našeho hotelu objevujeme

obchodní dům pro Číňany s tržnicí a množstvím krámků plných všeho možného.

Celý den se konají soutěže. Organizace vážně, časy se prodlužují, instrukce, informace a technika se zadržávají (30minutový opis píše 300 soutěžících najednou v tělocvičně, u které je jedno turecké WC, klimatizace nestačí, někteří soutěžící musí sedět na dvou plastových židlích, protože posuvné nejsou, rozvodné sítě „neunesou“ tolik počítačů, občas nějaký vyhoří...).

Začalo se královskou třicetiminutovou opisem textu. Rozdávaly se flashky, předlohy. Celou startovací proceduru čeští soutěžící dobře znají, protože ji trénujeme na soustředění, ale nesporně se chovali Číňani. Předlohy se rozdávají proto, abychom si je mohli srovnat, a ne aby se začalo rovnou opisovat. Já bych je za takové jednání jednoduše diskvalifikovala. A tak se vše zase prodlužovalo neustálým vysvětlováním.

U korektury textu to bylo obdobné. Ne-

žádné soutěže, a tak jsem se zeptala Eriky (naše čínská průvodkyně, spolupracuje se ZAVí, mluví perfektně německy, anglicky a rodnou čínštinou), kam za nákupy. Doporučila hodinu vzdálený market. S kamarádkami jsem nasedla do taxíku a po hodině jízdy jsme dojely k více jak pětapatrovému obchodnímu centru. Hned jak tamní prodavačky uviděly evropské tváře, tak nás hned anglicky lákaly do svých krámků. Po hodině ustavičné „čingličtiny“ jsme je jednoduše ignorovaly. Nakoupila jsem plno suvenýrů v podobě triček, hůlek, vějířů a dalších drobností. Dostaly jsme radu, abychom veškeré ceny podsadily, protože se dá s nimi skvěle smlouvat. Všechny ceny měly hodně nadsazené, takže jsme věci získaly třeba i za třetinovou cenu. Škála zboží byla od vějířů, hudebních nástrojů přes oblečení po bižuterii a také elektroniku, boty, ... Byly to fajn strávené tři hodiny. Zpátky jsme chytlí taxíků a byly zpět za necelých 45 minut a platily

Na zahájení mistrovství byl představen program vycházející z národních tradic.

chápavost Číňanů a zase další prodlužování. Po deseti minutách soutěžení jsem si oddychla, protože moje soutěžní role byla u konce. Teď už jsem musela jenom čekat na výsledky.

Po soutěži jsem se odebrala s přáteli zpátky na hotel. Jeli jsme místním taxíkem. Základní taxa je 10 Y a k hotelu jsme platili asi 20. Po rozpočítání na mě vyšlo 5 Y – což je v přepočtu stejně jako za autobus, cca 15 Kč! Prostě levná a rychlá doprava.

6. den: 18. srpna 2009

Další den se moje zájmy a zájmy paní profesorky rozdělily. Já už jsem neměla

jsem 65 Y. Byla to sice chvílemi nebezpečná jízda (řidiči si starosti s blinkry, světlý a přechody pro chodce vážně nedělají). Také jsme si prohlédly noční Peking.

Paní profesorka jela na soukromý výlet do botanické zahrady. Kromě čínské národní květiny (obrovský leknín) máme všechny kytky doma na zahrádkách nebo v květináčích. Zážitkem je tzv. Modrý palác se síní plnou zlatých budhů v několika řadách. Ze starého Letního paláce zůstaly už jen ruiny u jezera.

*Jana Hloušková za spolupráce
ing. Evy Petryšínové
(dokončení příště)*